

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
YVES BOT
της 25ης Οκτωβρίου 2018¹

Υπόθεση C-579/17

**BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse
κατά
Gradbeništvo Korana d.o.o.**

[αίτηση του Arbeits- und Sozialgericht Wien (δικαστηρίου εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων
Βιέννης, Αυστρία)
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις –
Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Άρθρο 53 – Έκδοση της βεβαιώσεως – Διοικητική ή
δικαστική διαδικασία»

1. Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 1 του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις².
2. Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας που κίνησε το Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse (ταμείο για τα επιδόματα αδείας και τις αποζημιώσεις λόγω αποχωρήσεως που καταβάλλονται σε οικοδόμους, Αυστρία)³ για την έκδοση, σύμφωνα με το άρθρο 53 του κανονισμού 1215/2012, βεβαιώσεως για την εκτέλεση αμετάκλητης αποφάσεως εκδοθείσας ερήμην κατά της εταιρίας Gradbeništvo Korana d.o.o., η οποία εδρεύει στη Σλοβενία.
3. Κατά τα άρθρα 37 και 42 του κανονισμού 1215/2012, η έκδοση μιας τέτοιας βεβαιώσεως είναι υποχρεωτική για την αναγνώριση και την εκτέλεση σε κράτος μέλος αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος. Το έγγραφο αυτό επικυρώνει, χωρίς προηγούμενη ειδική διαδικασία, το εκτελεστό των αποφάσεων αυτών και έχει σχεδιαστεί ως επανάληψη, με τη μορφή αποσπασμάτων τους, των αποφάσεων αυτών προκειμένου να διευκολυνθούν η ελεύθερη κυκλοφορία και η άμεση εκτέλεσή τους.
4. Υπό τις συνθήκες αυτές, όπως υπογράμμισε η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, το παραδεκτό του προδικαστικού ερωτήματος εξαρτάται από τη διοικητική ή δικαστική φύση των καθηκόντων που το δικαστήριο προελεύσεως ασκεί κατά το στάδιο εκδόσεως της βεβαιώσεως αυτής.

¹ Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

² ΕΕ 2012, L 351, σ. 1.

³ Στο εξής: BUAK.

5. Το νομικό αυτό ζήτημα σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012 είναι νέο, σε αντίθεση με εκείνο που έχει τεθεί από το Arbeits- und Sozialgericht Wien (δικαστήριο εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων Βιέννης, Αυστρία), το αιτούν δικαστήριο, σχετικά με τον χαρακτηρισμό της διαφοράς, προκειμένου να καθορίσει αν αυτή υπάγεται ή όχι στις «αστικές και εμπορικές υποθέσεις». Δεδομένου ότι το τελευταίο ζήτημα δεν παρουσιάζει ιδιαίτερες δυσκολίες με γνώμονα τη νομολογία του Δικαστηρίου, οι προτάσεις μου θα αφορούν αποκλειστικά το παραδεκτό της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως, το οποίο το Δικαστήριο πρέπει να εξακριβώσει πριν εξετάσει επί της ουσίας την αίτηση αυτή.

6. Στο τέλος της αναλύσεώς μου, θα προτείνω στο Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι, σε περίπτωση αβεβαιότητας ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, η έκδοση της βεβαιώσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 του κανονισμού αυτού απαιτεί δικαστικό έλεγχο, στο πλαίσιο του οποίου το εθνικό δικαστήριο δύναται να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο, και, κατά συνέπεια, να κρίνει ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

I. Το νομικό πλαίσιο

A. Το δίκαιο της Ένωσης

7. Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 4, 6, 26, 29 και 32 του κανονισμού 1215/2012 έχουν ως εξής:

«(1) Την 21η Απριλίου 2009, η Επιτροπή ενέκρινε έκθεση σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 44/2001 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις ^[4]. Σύμφωνα με τα συμπεράσματα της έκθεσης, η λειτουργία του εν λόγω κανονισμού είναι γενικά ικανοποιητική, αλλά είναι επιθυμητό να βελτιωθεί η εφαρμογή ορισμένων διατάξεων του για να διευκολυνθεί περαιτέρω η ελεύθερη κυκλοφορία των αποφάσεων, και να αναβαθμιστεί ακόμη περισσότερο η πρόσβαση στη δικαιοσύνη. Δεδομένου ότι πρόκειται να επέλθει σειρά τροποποιήσεων, ο εν λόγω κανονισμός, για λόγους σαφήνειας, θα πρέπει να αναδιατυπωθεί.

[...]

(4) Ορισμένες διαφορές μεταξύ των εθνικών κανόνων για τη δικαιοδοσία και την αναγνώριση των δικαστικών αποφάσεων δυσχεραίνουν την εύρυθμη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς. Είναι ουσιώδης η θέσπιση διατάξεων σχετικά με την ενοποίηση των κανόνων σύγκρουσης δικαιοδοσίας στις αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ώστε να εξασφαλίζεται ταχεία και απλή αναγνώριση και εκτέλεση των αποφάσεων που εκδίδονται σε κράτος μέλος.

[...]

(6) Για να επιτευχθεί ο στόχος της ελεύθερης κυκλοφορίας των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, είναι αναγκαίο και ενδεδειγμένο οι κανόνες σχετικά με τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση των αποφάσεων να καθορίζονται από δεσμευτικό και άμεσα εφαρμοστέο νομοθέτημα της Ένωσης.

[...]

(26) Η αμοιβαία εμπιστοσύνη στην απονομή της δικαιοσύνης στην Ένωση δικαιολογεί την αρχή όπως οι αποφάσεις που εκδίδονται σε ένα κράτος μέλος αναγνωρίζονται σε όλα τα κράτη μέλη χωρίς να απαιτείται ειδική διαδικασία. Επιπλέον, η σκοπιμότητα να καταστούν οι διασυνοριακές

⁴ ΕΕ 2001, L 12, σ. 1.

διαφορές λιγότερο χρονοβόρες και δαπανηρές δικαιολογεί την κατάργηση της κήρυξης εκτελεστότητας πριν από την εκτέλεση στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης. Ως εκ τούτου, η απόφαση που εκδίδεται από τα δικαστήρια κράτους μέλους θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως εάν είχε εκδοθεί στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης.

[...]

- (29) Η άμεση εκτέλεση, στο κράτος μέλος στο οποίο ζητείται η εκτέλεση, απόφασης που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος χωρίς κήρυξη της εκτελεστότητας δεν πρέπει να θέτει σε κίνδυνο τον σεβασμό των δικαιωμάτων της υπεράσπισης. Συνεπώς, το πρόσωπο κατά του οποίου επιδιώκεται η εκτέλεση θα πρέπει να μπορεί να υποβάλει αίτηση άρνησης της αναγνώρισης ή εκτέλεσης απόφασης εάν θεωρεί ότι συντρέχει λόγος άρνησης αναγνώρισης. Εν προκειμένω περιλαμβάνεται το επιχείρημα ότι δεν είχε τη δυνατότητα να προετοιμάσει την υπεράσπισή του όταν η απόφαση εκδίδεται ερήμην αυτού σε αστική υπόθεση που συνδέεται με ποινική διαδικασία.[...]

[...]

- (32) Για να ενημερωθεί το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση απόφασης που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος, η βεβαίωση που θεσπίζεται βάσει του παρόντος κανονισμού, εάν χρειάζεται συνοδευόμενη από την απόφαση, επιδίδεται και κοινοποιείται σε αυτό το πρόσωπο σε εύλογο χρονικό διάστημα πριν το πρώτο μέτρο της εκτέλεσης. Στο πλαίσιο αυτό, ως πρώτο μέτρο εκτέλεσης λογίζεται το πρώτο μέτρο της εκτέλεσης μετά την επίδοση και κοινοποίηση.»

8. Το κεφάλαιο I του κανονισμού αυτού, το οποίο επιγράφεται «Πεδίο εφαρμογής και ορισμοί», περιλαμβάνει το άρθρο 1 το οποίο προβλέπει:

«1. Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Δεν καλύπτει, ιδίως, φορολογικές, τελωνειακές ή διοικητικές υποθέσεις ή την ευθύνη κράτους για πράξεις ή παραλείψεις κατά την άσκηση της κρατικής εξουσίας (*acta jure imperii*).

2. Εξαιρούνται από την εφαρμογή του:

[...]

γ) η κοινωνική ασφάλιση·

[...]».

9. Το άρθρο 28 του εν λόγω κανονισμού ορίζει, στις παραγράφους του 1 και 2, τα εξής:

«1. Όταν ένα πρόσωπο που έχει την κατοικία του σε κράτος μέλος ενάγεται ενώπιον δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους και δεν εμφανισθεί, το δικαστήριο διαπιστώνει αυτεπάγγελτα την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας, εκτός εάν η δικαιοδοσία του απορρέει από τον παρόντα κανονισμό.

2. Το δικαστήριο αναστέλλει τη διαδικασία εφόσον δεν διαπιστώνεται ότι ο εναγόμενος ήταν σε θέση να παραλάβει το εισαγωγικό έγγραφο της δίκης ή άλλο ισοδύναμο έγγραφο εντός της αναγκαίας για την άμυνά του προθεσμίας ή ότι καταβλήθηκε κάθε επιμέλεια για τον σκοπό αυτό.»

10. Κατά το άρθρο 37, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού που περιλαμβάνεται στο τμήμα 1, το οποίο επιγράφεται «Αναγνώριση», του κεφαλαίου III, σχετικά με την «αναγνώριση και [την] εκτέλεση [των αποφάσεων που έχουν εκδοθεί σε ένα κράτος μέλος]»:

«Ένας διάδικος που επιθυμεί να επικαλεστεί σε κράτος μέλος απόφαση η οποία έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος προσκομίζει:

- α) αντίγραφο της απόφασης το οποίο να συγκεντρώνει τις αναγκαίες προϋποθέσεις γνησιότητας και
- β) τη βεβαίωση που εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 53.»

11. Στο τμήμα 2, το οποίο επιγράφεται «Εκτέλεση», του ίδιου κεφαλαίου III, το άρθρο 39 ορίζει τα ακόλουθα:

«Απόφαση η οποία έχει εκδοθεί σε ένα κράτος μέλος και είναι εκτελεστή σε αυτό το κράτος μέλος είναι ομοίως εκτελεστή στα υπόλοιπα κράτη μέλη χωρίς να απαιτείται κήρυξη εκτελεστότητας.»

12. Το άρθρο 42, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της εκτέλεσης σε ένα κράτος μέλος απόφασης που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος, ο αιτών υποβάλλει στην αρμόδια για την εκτέλεση αρχή τα εξής:

- α) αντίγραφο της απόφασης το οποίο να συγκεντρώνει τις αναγκαίες προϋποθέσεις γνησιότητας και
- β) τη βεβαίωση που εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 53 η οποία πιστοποιεί ότι η απόφαση είναι εκτελεστή και περιέχει απόσπασμα της απόφασης καθώς και, κατά περίπτωση, κάθε συναφή πληροφορία σχετικά με τα καταβλητέα δικαστικά έξοδα και τον υπολογισμό των τόκων.»

13. Το άρθρο 43, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού ορίζει τα ακόλουθα:

«Εάν ζητείται η εκτέλεση απόφασης που εκδόθηκε σε άλλο κράτος μέλος, η βεβαίωση που εκδόθηκε σύμφωνα με το άρθρο 53 επιδίδεται και κοινοποιείται στο πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση πριν από το πρώτο μέτρο της εκτέλεσης. Η βεβαίωση συνοδεύεται από την απόφαση, εφόσον αυτή δεν επιδόθηκε και κοινοποιήθηκε ακόμα σε αυτό το πρόσωπο.»

14. Κατά το άρθρο 53 του κανονισμού 1215/2012, που περιλαμβάνεται στο τμήμα 4, το οποίο επιγράφεται «Κοινές διατάξεις»:

«Κατόπιν αιτήσεως οποιουδήποτε ενδιαφερομένου, το δικαστήριο προέλευσης εκδίδει τη βεβαίωση χρησιμοποιώντας το έντυπο του παραρτήματος I.»⁵

B. Το αυστριακό δίκαιο

15. Η παρουσίαση αυτή περιορίζεται, λόγω του αντικειμένου των προτάσεών μου, στους δικονομικούς κανόνες.

⁵ Επί της διαφοράς της διατυπώσεως του άρθρου αυτού με εκείνη του άρθρου 54 του κανονισμού 44/2001, βλ. σημείο 39 των παρουσών προτάσεων.

16. Δυνάμει αποφάσεως της 17ης Σεπτεμβρίου 2015 του Oberster Gerichtshof (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Αυστρία)⁶, η οποία εκδόθηκε βάσει του κανονισμού 44/2001⁷, το άρθρο 7α, παράγραφος 1⁸, του Gesetz über das Exekutions- und Sicherungsverfahren (Exekutionsordnung) (κώδικα περί των διαδικασιών εκτελέσεως)⁹, όπως έχει τροποποιηθεί, έχει εφαρμογή επί των βεβαιώσεων που προβλέπονται στο άρθρο 54 του κανονισμού 44/2001. Κατά τη διάταξη αυτή, το δικαστήριο που επελήφθη πρωτοδίκως είναι αρμόδιο για την έκδοση τέτοιας βεβαιώσεως.

17. Κατά το άρθρο 16, παράγραφος 7, του Bundesgesetz betreffend die Besorgung gerichtlicher Geschäfte durch Rechtspfleger (Rechtspflegergesetz) (νόμου περί των βοηθητικών δικαστικών υπαλλήλων)¹⁰, της 12ης Δεκεμβρίου 1985, ο Rechtspfleger (βοηθητικός δικαστικός υπάλληλος) είναι επιφορτισμένος με αυτό το καθήκον.

18. Κατά τη σκέψη 7 της αποφάσεως του Oberster Gerichtshof (Ανωτάτου Δικαστηρίου), η διαδικασία για την έκδοση της βεβαιώσεως, κατά την έννοια του άρθρου 54 του κανονισμού 44/2001, διέπεται, κατ' αρχήν, από τους κανόνες της κύριας διαδικασίας. Επιπλέον, το Oberster Gerichtshof (Ανώτατο Δικαστήριο) έκρινε, στην ίδια σκέψη, ότι δεν έχει εφαρμογή η διάταξη του άρθρου 84, παράγραφος 1, του ΕΟ (νυν άρθρου 411, παράγραφος 1), η οποία προβλέπει διαδικασία κατ' αντιμωλίαν.

19. Κατά το άρθρο 7, παράγραφος 3, του ΕΟ, δύναται να ασκηθεί προσφυγή για την ανάκληση των βεβαιώσεων που εκδόθηκαν παρανόμως ή εκ παραδρομής.

II. Τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

20. Το BUAK είναι συλλογικός οργανισμός αυστριακού δημοσίου δικαίου, ο οποίος εδρεύει στη Βιέννη (Αυστρία) και έχει ως αποστολή τη συγκέντρωση των πόρων που προορίζονται για την καταβολή των επιδομάτων αδείας και των αποζημιώσεων λόγω αποχωρήσεως που καταβάλλονται στους οικοδόμους, βάσει του Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungsgesetz 1972 (νόμου περί επιδομάτων αδείας και αποζημιώσεων λόγω αποχωρήσεως που καταβάλλονται στους οικοδόμους)¹¹, της 23ης Νοεμβρίου 1972, όπως έχει τροποποιηθεί¹².

21. Η Gradbeništvo Korana, της οποίας η έδρα βρίσκεται στη Σλοβενία, είναι επιχείρηση η οποία απέσπασε εργαζόμενους στην Αυστρία προκειμένου να εργαστούν εκεί σε οικοδομικές εργασίες.

22. Στις 18 Οκτωβρίου 2016 το BUAK άσκησε ενώπιον του Arbeits- und Sozialgericht Wien (δικαστηρίου εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων Βιέννης) αγωγή κατά της Gradbeništvo Korana με την οποία ζήτησε, κυρίως, την καταβολή ποσού 38 477,50 ευρώ, το οποίο αντιστοιχούσε σε προσαύξηση την οποία όφειλε, βάσει του τμήματος VIb του BUAG, η εταιρία αυτή για τις ημέρες εργασίας ενός σημαντικού αριθμού οικοδόμων τους οποίους είχε αποσπάσει στην Αυστρία κατά την περίοδο από τον Φεβρουάριο του 2016 έως τον Ιούνιο του 2016.

6 Απόφαση αριθ. 3Ob152/15x.

7 Εξ όσων γνωρίζω, ουδεμία νέα απόφαση έχει εκδοθεί βάσει του κανονισμού 1215/2012.

8 Εφαρμοστέο κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, νυν άρθρο 419, παράγραφος 1.

9 RGBl. 79/1896, στο εξής: ΕΟ.

10 BGBl. 560/1985.

11 BGBl. 414/1972, στο εξής: BUAG.

12 BGBl. I 72/2016.

23. Με απόφαση της 28ης Απριλίου 2017, την οποία εξέδωσε ερήμην επειδή η Gradbeništvo Korana δεν παρέστη κατά την προκαταρκτική επ' ακροατηρίου συζήτηση της ίδιας ημέρας, το Arbeits- und Sozialgericht Wien (δικαστήριο εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων Βιέννης) έκανε πλήρως δεκτή την αγωγή του BUAK και έταξε προθεσμία δεκαπέντε ημερών για την οικειοθελή εκτέλεση της αποφάσεως από την εναγομένη εταιρία. Η απόφαση αυτή, η οποία κοινοποιήθηκε στην Gradbeništvo Korana στις 21 Ιουνίου 2017, απέκτησε, κατόπιν της μη ασκήσεως ενδίκου μέσου, ισχύ δεδικασμένου¹³.

24. Για την αναγκαστική εκτέλεση της αποφάσεως αυτής, το BUAK υπέβαλε, ενώπιον του ίδιου δικαστηρίου, στις 31 Ιουλίου 2017, αίτηση εκδόσεως βεβαιώσεως βάσει του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012.

25. Επομένως, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού αυτού, η οποία εξαρτάται από το αν η διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2017 υπάγεται στις αστικές και εμπορικές υποθέσεις, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

26. Θεωρεί ότι ορισμένες περιστάσεις θα μπορούσαν να προσδώσουν στη διαδικασία χαρακτήρα δημοσίου δικαίου, μολονότι το BUAK δεν διαθέτει την εξουσία, στο πλαίσιο της αποσπάσεως εργαζομένων, να εκδίδει εκτελεστούς τίτλους, όπως για καταστάσεις αμιγώς εσωτερικές, και μολονότι για την καταβολή προσαυξήσεων οφείλει να ασκεί αγωγή ενώπιον του Arbeits- und Sozialgericht Wien (δικαστηρίου εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων Βιέννης), το οποίο έχει αποκλειστική αρμοδιότητα.

27. Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει επίσης ότι, με απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 2014¹⁴, το Schweizerisches Bundesgericht (Ελβετικό Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο) ανέλυσε μια παρόμοια διαδικασία βασισμένη στο τμήμα VIb του BUAG και έκρινε ότι, λόγω της σχέσεως εξαρτημένης εργασίας μεταξύ του εργοδότη και του BUAK, το τελευταίο ασκούσε αρμοδιότητες δημόσιας εξουσίας, οπότε μια τέτοια διαδικασία δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1 της Συμβάσεως του Λουγκάνο¹⁵.

28. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Arbeits- und Sozialgericht Wien (δικαστήριο εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων Βιέννης) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να θέσει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 1 του κανονισμού 1215/2012 την έννοια ότι, στις περιπτώσεις διαδικασιών που έχουν ως αντικείμενο αξιώσεις του [BUAK] περί καταβολής προσαυξήσεων, οι οποίες εγείρονται είτε κατά εργοδοτών λόγω αποσπάσεως εργαζομένων χωρίς συνήθη τόπο εργασίας στην Αυστρία, με σκοπό την παροχή εργασίας ή στο πλαίσιο διαθέσεως εργατικού δυναμικού στην Αυστρία, είτε κατά εργοδοτών με έδρα εκτός Αυστρίας λόγω απασχολήσεως εργαζομένων με συνήθη τόπο εργασίας στην Αυστρία, πρόκειται για “αστικές και εμπορικές υποθέσεις” στις οποίες έχει εφαρμογή ο προμνησθείς κανονισμός, ακόμη και αν οι εν λόγω αξιώσεις του BUAK περί καταβολής προσαυξήσεων αφορούν μεν σχέσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου και σκοπούν την ικανοποίηση των στηριζόμενων στις σχέσεις εργασίας με τους εργοδότες –ιδιωτικού δικαίου– αξιώσεων των εργαζομένων περί χορηγήσεως αδείας και περί καταβολής επιδόματος αδείας, ωστόσο

¹³ Η απόφαση περί παραπομπής δεν περιλαμβάνει καμία διευκρίνιση σχετικά με τη γνώση, από μέρους της εναγομένης, της υπό εξέλιξη διαδικασίας, ούτε καν σχετικά με τη νομική βάση πάνω στην οποία, κατά παρέκκλιση από την αρχή που διατυπώνεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, η εναγόμενη ενήχθη ενώπιον του δικαστηρίου του κράτους μέλους στο οποίο εδρεύει το ενάγον.

¹⁴ Απόφαση αριθ. 5A_249/2014.

¹⁵ Λόγω της ημερομηνίας της αποφάσεως αυτής, πρέπει να πρόκειται για τη Σύμβαση για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, της οποίας η σύναψη εγκρίθηκε εξ ονόματος της Κοινότητας με την απόφαση 2009/430/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2008 (ΕΕ 2009, L 147, σ. 1).

- τόσο η έκταση των αξιώσεων των εργαζομένων κατά του BUAK περί καταβολής επιδόματος αδείας όσο και η έκταση των αξιώσεων του BUAK κατά των εργοδοτών περί καταβολής προσαυξήσεων δεν καθορίζονται βάσει ιδιωτικού συμφωνητικού ή βάσει συλλογικής συμβάσεως εργασίας, αλλά βάσει κανονιστικής πράξεως ομοσπονδιακού υπουργού,
- οι οφειλόμενες από τους εργοδότες προς το BUAK προσαυξήσεις δεν χρησιμοποιούνται μόνο για την κάλυψη της δαπάνης που αφορά τα καταβλητέα προς τους εργαζομένους επιδόματα αδείας, αλλά και για την κάλυψη της δαπάνης που αφορά τα διοικητικά έξοδα του BUAK, και
- το BUAK έχει, βάσει νόμου, ευρύτερες εξουσίες, σε σύγκριση με τους ιδιώτες, σε συνάρτηση με τη διεκδίκηση και την αναγκαστική ικανοποίηση των αξιώσεών του περί καταβολής τέτοιων προσαυξήσεων, καθότι
 - οι εργοδότες οφείλουν, επ' απειλή χρηματικής ποινής, να υποβάλλουν, κατά περίπτωση, αλλά και σε σταθερή βάση, μηνιαίως, αναγγελίες προς το BUAK, χρησιμοποιώντας τους διατιθέμενους από το BUAK διαύλους επικοινωνίας, να συνεργάζονται και να ανέχονται τα ελεγκτικά μέτρα του BUAK, να παρέχουν πρόσβαση σε έγγραφα που αφορούν τη μισθοδοσία, την επιχειρηματική λειτουργία και σε λοιπά έγγραφα, και να παρέχουν πληροφορίες στο BUAK, και
 - το BUAK έχει, σε περίπτωση αθετήσεως από τους εργοδότες των υποχρεώσεων αναγγελίας που αυτοί υπέχουν, το δικαίωμα να καθορίζει το ποσό των οφειλόμενων από τους εργοδότες προσαυξήσεων βάσει δικών του υπολογισμών, με αποτέλεσμα το ποσό της αξιώσεως του BUAK περί καταβολής προσαυξήσεων να ανέρχεται, στην περίπτωση αυτή, στο υπολογισθέν από το BUAK ύψος, ανεξαρτήτως των πραγματικών συνθηκών της αποσπάσεως και/ή της εργασίας;»

29. Το Δικαστήριο ενημερώθηκε, στις 5 Ιουλίου 2018, για την έναρξη διαδικασίας αφερεγγυότητας κατά της Gradbeništvo Korana και για το ότι το αιτούν δικαστήριο εμμένει στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως¹⁶.

III. Ανάλυση

30. Με τις γραπτές παρατηρήσεις της, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί, για πρώτη φορά, όσον αφορά τη διαδικασία εκδόσεως βεβαιώσεως κατά το άρθρο 53 του κανονισμού 1215/2012, επί του παραδεκτού, με γνώμονα το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, του προδικαστικού ερωτήματος, το οποίο παραδεκτό εξαρτάται από τον χαρακτηρισμό των καθηκόντων που ασκεί το αιτούν όργανο.

31. Η Επιτροπή διατείνεται ότι το δικαστήριο προελεύσεως, το οποίο ορίζεται ως αρμόδιο για την έκδοση της βεβαιώσεως του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012, ενεργεί ως δικαστικό όργανο όσον αφορά την προέκταση της διαδικασίας η οποία κατέληξε στην προς εκτέλεση απόφαση και ότι το τελευταίο είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί της δυνατότητας εφαρμογής του ως άνω κανονισμού, σε αυτό το στάδιο, καθόσον δεν αποφάνθηκε επ' αυτού του ζητήματος κατά το στάδιο της αποφάσεως. Από τη λογική και τον σκοπό του εν λόγω κανονισμού καθώς και από τις ιδιαίτερες συνθήκες της υποθέσεως, οι οποίες σχετίζονται με την έλλειψη αμφισβητήσεως από μέρους της εναγομένης, η Επιτροπή συνάγει ότι το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να απαντήσει στο ερώτημα που του έχει τεθεί.

¹⁶ Κατά τα στοιχεία που συνελέγησαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, έχει εφαρμογή ο κανονισμός (ΕΕ) 2015/848 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαΐου 2015, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας (ΕΕ 2015, L 141, σ. 19).

32. Προκειμένου να εκτιμηθεί αν στην κύρια υπόθεση πληρούνται οι προϋποθέσεις του παραδεκτού του προδικαστικού ερωτήματος, είναι σκόπιμο να γίνει αναφορά, πρώτον, στις αρχές που το Δικαστήριο έχει εκθέσει επί του θέματος και, πιο συγκεκριμένα, κατά την εξέταση του παραδεκτού αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως την οποία έχει υποβάλει όργανο αρμόδιο να προβεί στην πιστοποίηση δικαστικής αποφάσεως ως ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου¹⁷.

33. Το Δικαστήριο, αφενός, υπενθύμισε ότι, «κατά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μολονότι το άρθρο 267 ΣΛΕΕ δεν εξαρτά την υποβολή αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο από τον κατ' αντιμωλίαν χαρακτήρα της διαδικασίας στο πλαίσιο της οποίας το εθνικό δικαστήριο διατυπώνει προδικαστικό ερώτημα, εντούτοις τα εθνικά δικαστήρια μπορούν να υποβάλουν τέτοια αίτηση στο Δικαστήριο μόνον εφόσον εκκρεμεί ενώπιόν τους ένδικη διαφορά και εφόσον καλούνται να αποφανθούν στο πλαίσιο διαδικασίας που πρόκειται να καταλήξει στην έκδοση δικαστικής αποφάσεως»¹⁸.

34. Αφετέρου, διευκρίνισε, εκ νέου, ότι «η φράση “για την έκδοση της δικής του απόφασης” κατά το άρθρο 267, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, μολονότι αφορά το σύνολο της διαδικασίας η οποία καταλήγει στην έκδοση αποφάσεως από το αιτούν δικαστήριο, εντούτοις πρέπει να ερμηνεύεται διασταλτικά, ώστε να αποφεύγεται το ενδεχόμενο, αφενός, να κρίνεται απαράδεκτο πλήθος διαδικαστικών αιτημάτων και, επομένως, να μην μπορούν να εξεταστούν από το Δικαστήριο καθώς και, αφετέρου, να στερείται το Δικαστήριο της δυνατότητας να αποφανθεί επί της ερμηνείας του συνόλου των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης τις οποίες υποχρεούται να εφαρμόσει το αιτούν δικαστήριο»¹⁹.

35. Δεύτερον, πρέπει να γίνει συνδυασμός με δύο από τις προηγούμενες αποφάσεις του Δικαστηρίου σχετικά με τις βεβαιώσεις που εκδίδονταν κατ' εφαρμογήν των κανονισμών 44/2001 και 805/2004.

36. Στην απόφαση της 16ης Ιουνίου 2016, *Pebros Servizi*²⁰, η οποία εκδόθηκε βάσει των ανωτέρω αρχών, το Δικαστήριο έκρινε ότι «η πιστοποίηση δικαστικής αποφάσεως ως ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου αποτελεί πράξη δικαιοδοτικής φύσεως»²¹, επιβεβαιώνοντας την ανάλυση που έγινε δεκτή στην απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2015, *Imtech Marine Belgium*²².

37. Αντιστρόφως, από την απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, *Trade Agency*²³, την οποία το Δικαστήριο εξέδωσε στο πλαίσιο ενδίκου μέσου κατά της κηρύξεως της εκτελεστότητας αποφάσεως η οποία είχε εκδοθεί ερήμην στο κράτος μέλος προελεύσεως και στην οποία επισυναπτόταν η βεβαίωση του άρθρου 54 του κανονισμού 44/2001²⁴, δύναται να συναχθεί ότι η έκδοση μιας τέτοιας βεβαίωσης δεν απαιτεί δικαστικό έλεγχο. Το Δικαστήριο έκρινε ότι, «καθόσον το δικαστήριο ή η αρχή που είναι αρμόδια για την έκδοση της βεβαίωσης αυτής δεν είναι οπωσδήποτε τα ίδια με εκείνα που εξέδωσαν την απόφαση της οποίας ζητείται η εκτέλεση, [τα ουσιαστικά πληροφοριακά στοιχεία που περιλαμβάνονται στη βεβαίωση] δεν μπορούν παρά να έχουν αμιγώς ενδεικτικό χαρακτήρα με απλώς ενημερωτικό χαρακτήρα»²⁵.

17 Βλ. κανονισμό (ΕΚ) 805/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 2004, για τη θέσπιση ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου για μη αμφισβητούμενες αξιώσεις (ΕΕ 2004, L 143, σ. 15). Δύναται να σημειωθεί ότι, μολονότι το Δικαστήριο εξέδωσε τρεις αποφάσεις στο πλαίσιο διαδικασιών σχετικών με πιστοποιητικά εκδοθέντα για τη διευκόλυνση της αναγνώρισεως και της εκτέλεσεως αποφάσεων εκδοθεισών σε κράτος μέλος [αποφάσεις της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, *Trade Agency* (C-619/10, EU:C:2012:531)· της 17ης Δεκεμβρίου 2015, *Imtech Marine Belgium* (C-300/14, EU:C:2015:825), και της 16ης Ιουνίου 2016, *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448)], μόνον στην τελευταία υπόθεση το Δικαστήριο αποφάνθηκε επί ενστάσεως απαραδέκτου της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως.

18 Απόφαση της 16ης Ιουνίου 2016, *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448, σκέψη 24 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

19 Απόφαση της 16ης Ιουνίου 2016, *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Βλ., στο ίδιο πνεύμα, με αναφορά στον κανονισμό 805/2004, απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2015, *Imtech Marine Belgium* (C-300/14, EU:C:2015:825, σκέψη 47).

20 C-511/14, EU:C:2016:448.

21 Βλ. σκέψη 30 της αποφάσεως αυτής.

22 C-300/14, EU:C:2015:825 (σκέψεις 46 και 47).

23 C-619/10, EU:C:2012:531.

24 Υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 53 του κανονισμού 1215/2012.

25 Βλ. σκέψεις 35 και 36 της αποφάσεως αυτής.

38. Από τις αποφάσεις αυτές προκύπτει ότι τα στοιχεία που μπορούν να χρησιμεύσουν για τον χαρακτηρισμό των καθηκόντων που ασκεί το δικαστήριο προελεύσεως κατά την έκδοση της βεβαίωσης του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012 πρέπει να αντληθούν όχι μόνον από το γράμμα των εφαρμοστέων διατάξεων, αλλά και από το σύστημα που έχει θεσπίσει ο εν λόγω κανονισμός και τους σκοπούς που αυτός επιδιώκει.

39. Η ανάλυση των στοιχείων αυτών με οδηγεί στην εκτίμηση ότι, παρά την ύπαρξη ορισμένων σημείων συγκλίσεως μεταξύ του κανονισμού 1215/2012 και των κανονισμών 44/2001 και 805/2004, ουδεμία από τις προηγούμενες λύσεις που έγιναν δεκτές από το Δικαστήριο δύναται να εφαρμοστεί ευθέως εν προκειμένω.

40. Πράγματι, πρέπει να επισημανθεί, κατ' αρχάς, ότι το γράμμα του άρθρου 53 του κανονισμού 1215/2012 διαφέρει από εκείνο του αντίστοιχου άρθρου 54 του κανονισμού 44/2001. Ενώ το τελευταίο ορίζει ότι «[τ]ο δικαστήριο *ή η αρμόδια αρχή* του κράτους μέλους εκδόσεως της αποφάσεως [...] εκδίδει κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου διαδίκου βεβαίωση, σύμφωνα με το υπόδειγμα εντύπου που επισυνάπτεται στο παράρτημα V του κανονισμού [αυτού]»²⁶, το άρθρο 53 προβλέπει ότι η βεβαίωση εκδίδεται από το «δικαστήριο προέλευσης».

41. Ακολούθως, η διαδικασία εκδόσεως, από το δικαστήριο αυτό, της βεβαίωσης περί εκτελεστού της αποφάσεως²⁷ πρέπει να διακριθεί από τη διαδικασία πιστοποίησης μιας αποφάσεως ως ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου²⁸. Οι όροι αυτοί, που περιλαμβάνονται στους κανονισμούς 805/2004 και 1215/2012, αναδεικνύουν μια σημαντική διαφορά μεταξύ των δύο αυτών διαδικασιών. Πράγματι, όπως έχει επισημάνει το Δικαστήριο, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, και το άρθρο 9 του κανονισμού 805/2004 η ενώπιον του δικαστηρίου προελεύσεως πιστοποίηση, ως εκτελεστού τίτλου, αποφάσεως σχετικής με μη αμφισβητούμενη αξίωση προηγείται της επίσημης πράξεως εκδόσεως της βεβαίωσης²⁹.

42. Τέλος, είναι σημαντικό να παρατηρηθεί ότι, ενώ, όπως ο κανονισμός 805/2004, ο κανονισμός 1215/2012 διατυπώνει την αρχή της καταργήσεως της κηρύξεως της εκτελεστότητας, ταυτόχρονα την γενικεύει χωρίς προϋποθέσεις. Η μείζων αυτή καινοτομία, η οποία εισήχθη για την αναμόρφωση του κανονισμού 44/2001, ο οποίος είχε απλοποιήσει την κήρυξη της εκτελεστότητας, απορρέει από την αρχή της άμεσης εκτελεστότητας³⁰ η οποία διατυπώνεται στο άρθρο 39 του κανονισμού 1215/2012. Η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψεως 26 του κανονισμού αυτού, κατά την οποία «η απόφαση που εκδίδεται από τα δικαστήρια κράτους μέλους θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως εάν είχε εκδοθεί στο κράτος μέλος αναγνώρισης ή εκτέλεσης».

43. Αυτός είναι ο λόγος που, για την εκτέλεση σε κράτος μέλος αποφάσεως που έχει εκδοθεί σε άλλο κράτος μέλος, αρκεί, κατά το άρθρο 42 του κανονισμού 1215/2012, η προσκόμιση τόσο αντιγράφου της αποφάσεως αυτής όσο και της βεβαίωσης που προβλέπεται στο άρθρο 53 του κανονισμού αυτού.

²⁶ Η υπογράμμιση δική μου.

²⁷ Βλ. άρθρο 42, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1215/2012. Να συνδυαστεί με τη σκέψη 68 της αποφάσεως της 28ης Απριλίου 2009, Αποστολίδης (C-420/07, EU:C:2009:271), κατά την οποία «[...] η κατ' άρθρο 54 του κανονισμού 44/2001 βεβαίωση πιστοποιεί ότι είναι εκτελεστές στο κράτος μέλος προελεύσεως κατά την ημερομηνία εκδόσεως της ως άνω βεβαίωσης».

²⁸ Βλ. τίτλο του άρθρου 6 του κανονισμού 805/2004: «[...] πιστοποίηση [της αποφάσεως ως] ευρωπαϊκού εκτελεστού τίτλου».

²⁹ Βλ. απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2015, Imtech Marine Belgium (C-300/14, EU:C:2015:825, σκέψη 45). Πρέπει να τονιστεί ότι, σε μια τέτοια περίπτωση, η δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού 805/2004 ελέγχεται πριν από την πιστοποίηση της αποφάσεως.

³⁰ Η αρχή αυτή είναι συμπληρωματική εκείνης της αυτοδίκαιης αναγνώρισεως των αποφάσεων, η οποία βασίζεται στην αμοιβαία εμπιστοσύνη μεταξύ των κρατών μελών, που και αυτή μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 26 του κανονισμού 1215/2012. Βλ., επίσης, απόφαση της 9ης Μαρτίου 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193, σκέψεις 52 και 53).

44. Επομένως, η βεβαίωση αυτή αποτελεί την κύρια βάση για την εφαρμογή της αρχής της άμεσης εκτελέσεως της αποφάσεως που έχει εκδοθεί στα κράτη μέλη. Με άλλα λόγια, χωρίς τη βεβαίωση αυτή, η απόφαση «δεν μπορεί να κυκλοφορήσει ελεύθερα στον ευρωπαϊκό δικαστικό χώρο»³¹, κάτι που δεν συνέβαινε υπό το σύστημα που είχε θεσπίσει ο κανονισμός 44/2001³².

45. Συνεπώς, προκειμένου να διευκολυνθεί η κατανόηση της προς εκτέλεση αποφάσεως, η βεβαίωση έχει σχεδιαστεί ως υποκατάστατό της³³, χωρίς η μετάφραση της βεβαιώσεως³⁴, ή ακόμη και η μετάφραση της προς εκτέλεση αποφάσεως, να επιβάλλεται σε όλες τις περιπτώσεις³⁵.

46. Η αποτελεσματικότητα του συστήματος αυτού, η οποία δικαιολόγησε την προσθήκη πολλών σημείων στη βεβαίωση, στηρίζεται στην ποιότητα των εξακριβώσεων στις οποίες πρέπει να προβεί, στο στάδιο της αποφάσεως, το δικαστήριο προελεύσεως, και οι οποίες θα χρησιμεύσουν ακολούθως ως βάση για τη σύνταξη της βεβαιώσεως. Ο αρμόδιος δικαστής του κράτους μέλους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως δεν ασκεί πλέον κανέναν έλεγχο. Σε περίπτωση αιτήσεως εκτελέσεως, μόνον το πρόσωπο κατά του οποίου στρέφεται η αίτηση δύναται να προσφύγει σε αυτόν προκειμένου ο τελευταίος να αποφανθεί επί των προβαλλομένων λόγων αρνήσεως αναγνωρίσεως³⁶ ή εκτελέσεως³⁷. Ακριβώς λόγω αυτής της δυνατότητας η βεβαίωση που προβλέπεται στο άρθρο 53 του κανονισμού 1215/2012 κοινοποιείται ή επιδίδεται στον ενδιαφερόμενο πριν από οποιαδήποτε εκτέλεση, κατά το άρθρο 43 του κανονισμού αυτού.

47. Υπό τις συνθήκες αυτές, το δικαστήριο προελεύσεως, όταν επιλαμβάνεται αιτήσεως εκδόσεως βεβαιώσεως, κυρίως επαναλαμβάνει στοιχεία που περιλαμβάνονται στην προς εκτέλεση απόφαση³⁸. Δεν προβαίνει σε έλεγχο της τηρήσεως ορισμένων απαιτήσεων που δικαιολογούν την κατάργηση της κηρύξεως της εκτελεστότητας, όπως γινόταν κατ' εφαρμογήν προγενέστερων νομοθετημάτων³⁹, όταν η μη κήρυξη εκτελεστότητας συνδεόταν είτε με την εξακρίβωση συγκεκριμένων εγγυήσεων⁴⁰ είτε με τη διεξαγωγή της διαδικασίας σύμφωνα με τους ειδικούς κανόνες που όριζαν ορισμένοι κανονισμοί⁴¹.

48. Κατά συνέπεια, σε περίπτωση αιτήσεως εκδόσεως της βεβαιώσεως σύμφωνα με το άρθρο 53 του κανονισμού 1215/2012, φρονώ ότι μπορούν να εξεταστούν δύο περιπτώσεις.

31 Έκφραση που χρησιμοποιήθηκε στην απόφαση της 16ης Ιουνίου 2016, *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448, σκέψη 27), σχετικά με τον ευρωπαϊκό εκτελεστό τίτλο.

32 Βλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, *Trade Agency* (C-619/10, EU:C:2012:531, σκέψη 36).

33 Βλ. άρθρο 42, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1215/2012, κατά το οποίο «η βεβαίωση [...] περιέχει απόσπασμα της απόφασης καθώς και, κατά περίπτωση, κάθε συναφή πληροφορία σχετικά με τα καταβλητέα δικαστικά έξοδα και τον υπολογισμό των τόκων».

34 Βλ. άρθρο 42, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού.

35 Βλ., όσον αφορά τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες η μετάφραση της προς εκτέλεση αποφάσεως δύναται εντούτοις να ζητήσει είτε η αρμόδια για την εκτέλεση αρχή είτε το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, αντιστοίχως, άρθρο 42, παράγραφος 4, και άρθρο 43, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

36 Βλ. άρθρο 45 του κανονισμού 1215/2012.

37 Βλ. άρθρο 46 του κανονισμού 1215/2012.

38 Συναφώς, είναι πιθανό ότι, στο μέτρο του δυνατού, οι ενδεχόμενες δυσκολίες προβλέφθηκαν κατά τη σύνταξη της αποφάσεως.

39 Με εξαίρεση τον κανονισμό (ΕΚ) 1346/2000 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, σχετικά με τις διαδικασίες αφερεγγυότητας (ΕΕ 2000, L 160, σ. 1), άρθρα 16 έως 18, ο οποίος καταργήθηκε από τον κανονισμό 2015/848 και αντικαταστάθηκε με τα έχοντα την ίδια διατύπωση άρθρα 19 έως 21 του κανονισμού αυτού, τα οποία προβλέπουν την αναγνώριση και τα άμεσα αποτελέσματα της αποφάσεως ενάρξεως της διαδικασίας αφερεγγυότητας. Βλ., επίσης, άρθρο 17 του κανονισμού (ΕΚ) 4/2009 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2008, για τη διεθνή δικαιοδοσία, το εφαρμοστέο δίκαιο, την αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων και τη συνεργασία σε θέματα υποχρεώσεων διατροφής (ΕΕ 2009, L 7, σ. 1), το οποίο εξαρτά την κατάργηση της κηρύξεως της εκτελεστότητας από τη δυνατότητα εφαρμογής του Πρωτοκόλλου της Χάγης της 23ης Νοεμβρίου 2007 σχετικά με το εφαρμοστέο δίκαιο στις υποχρεώσεις διατροφής στο κράτος μέλος στο οποίο εκδόθηκε η απόφαση, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι εφαρμοσθέντες δικονομικοί κανόνες ή οι αντιρρήσεις του εναγομένου.

40 Όσον αφορά τις μη αμφισβητούμενες αξιώσεις, βλ. κανονισμό 805/2004 και απόφαση της 16ης Ιουνίου 2016, *Pebros Servizi* (C-511/14, EU:C:2016:448, σκέψεις 25 και 26 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Συναφώς, δύναται να σημειωθεί ότι, από τη θέση σε ισχύ του κανονισμού 1215/2012, ο μόνος επαρκής λόγος για να ζητηθεί η εφαρμογή του κανονισμού 805/2004 απορρέει από την τήρηση των εγγυήσεων αυτών, καθόσον το τεκμήριο αποδοχής της αξιώσεως προκύπτει από τη διαπίστωση ότι ο ηττηθείς διάδικος δεν εμφανίστηκε κατά την εξέλιξη της διαδικασίας.

41 Βλ. κανονισμό (ΕΚ) 1896/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2006, για τη θέσπιση ευρωπαϊκής διαδικασίας διαταγής πληρωμής (ΕΕ 2006, L 399, σ. 1), και κανονισμό (ΕΚ) 861/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Ιουλίου 2007, για τη θέσπιση ευρωπαϊκής διαδικασίας μικροδιαφορών (ΕΕ 2007, L 199, σ. 1).

49. Αν το δικαστήριο προελεύσεως θεωρεί εαυτό αρμόδιο για την έκδοση της βεβαιώσεως, καθόσον η προς εκτέλεση απόφαση περιλαμβάνει όλα τα απαιτούμενα πληροφοριακά στοιχεία, η πράξη εκδόσεως της βεβαιώσεως δεν έχει δικαστικό χαρακτήρα. Ακόμη και αν η βεβαίωση αυτή αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της διαδικασίας εκτελέσεως μιας αποφάσεως, προβλεπόμενο από τον κανονισμό 1215/2012, η φύση της δεν διαφέρει, σε μια τέτοια περίπτωση, από εκείνη την οποία έχει καθορίσει το Δικαστήριο όσον αφορά τη βεβαίωση του άρθρου 54 του κανονισμού 44/2001⁴².

50. Επιπλέον, δεδομένου ότι το άρθρο 53 του κανονισμού 1215/2012 δεν καθορίζει ποιος, στο δικαστήριο προελεύσεως, είναι αρμόδιος για την έκδοση μιας τέτοιας βεβαιώσεως⁴³, η τελευταία μπορεί να εκδοθεί ακόμη και από μη δικαστικό όργανο. Στην περίπτωση αυτή, δεν τίθεται ζήτημα υποβολής προδικαστικού ερωτήματος στο Δικαστήριο.

51. Αντιθέτως, αν, όπως εν προκειμένω, το δικαστήριο προελεύσεως δεν έχει αποφανθεί, στο στάδιο της αποφάσεως⁴⁴, επί της δυνατότητας εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012⁴⁵ και αν δεν είναι πρόδηλο ότι η διαφορά εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του τελευταίου, το δικαστήριο αυτό πρέπει οπωσδήποτε να προβεί σε δικαστικό έλεγχο, κατά τους εθνικούς δικονομικούς κανόνες, είτε στο πλαίσιο της από αυτό εξετάσεως της αιτήσεως για την έκδοση βεβαιώσεως, είτε κατόπιν της ασκήσεως ενδίκου μέσου⁴⁶, μετά από άρνηση εκδόσεως της βεβαιώσεως.

52. Στην περίπτωση αυτή, το δικαστήριο προελεύσεως δεν συμπληρώνει ούτε ερμηνεύει την εκδοθείσα απόφαση όπως θα όφειλε να πράξει, σε περίπτωση ελλειπούς ή ασαφούς αποφάσεως, προκειμένου να συμπληρώσει ορισμένα σημεία της βεβαιώσεως⁴⁷. Ελέγχοντας αν είναι αρμόδιο για την έκδοση της βεβαιώσεως, το δικαστήριο προελεύσεως μετέχει στη συνέχιση της διαδικασίας αποφάσεως, σε στάδιο όπου σκοπείται να διασφαλιστεί η άμεση εκτελεσιμότητα της εκδοθείσας αποφάσεως. Το δικαστήριο προελεύσεως οφείλει, επομένως, να εκδώσει απόφαση η οποία δικαιολογεί, σύμφωνα με την ευρεία ερμηνεία της έννοιας «διαδικασία που αποσκοπεί στην έκδοση αποφάσεως δικαστικού χαρακτήρα»⁴⁸, τη δυνατότητα υποβολής προδικαστικού ερωτήματος στο Δικαστήριο. Η ασφάλεια δικαίου και η ταχεία εκτέλεση της αποφάσεως που εκδόθηκε στο κράτος μέλος προελεύσεως εξαρτώνται στενά από τα ανωτέρω.

42 Βλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, σκέψεις 36 και 37). Πρέπει να σημειωθεί ότι η απόφαση αυτή αφορούσε στοιχεία σχετικά με την ερήμην διαδικασία που είχαν αναγραφεί σε αμετάβλητο σημείο του εγγράφου του κανονισμού 1215/2012.

43 Να συνδυαστεί με την απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2015, Imtech Marine Belgium (C-300/14, EU:C:2015:825, σκέψη 44), σχετικά με την έκφραση «δικαστήριο προελεύσεως» η οποία περιλαμβάνεται στο άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 805/2004.

44 Το ζήτημα μπορεί επίσης να τεθεί για πρώτη φορά στο στάδιο της διασυνοριακής εκτελέσεως αποφάσεως που έχει εκδοθεί στο πλαίσιο εθνικής διαφοράς. Βλ., συναφώς, υπόθεση Weil (C-361/18), η οποία τώρα εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου.

45 Συναφώς, δύναται να παρατηρηθεί ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή στο σημείο 16 των γραπτών παρατηρήσεών της, όταν ο εναγόμενος που κατοικεί στο έδαφος ενός κράτους μέλους ενάγεται ενώπιον δικαστηρίου άλλου κράτους μέλους και δεν παρίσταται, το τελευταίο οφείλει να είναι ιδιαίτερα προσεκτικό ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012. Πράγματι, αφενός, κατά την αιτιολογική σκέψη 13 του κανονισμού αυτού, πρέπει να ελεγχθεί αν υπάρχουν κοινοί ευρωπαϊκοί κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας και, αφετέρου, κατά το άρθρο 28 του εν λόγω κανονισμού, το δικαστήριο πρέπει να διαπιστώσει αυτεπαγγέλτως την έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας, εκτός αν η διεθνής δικαιοδοσία του απορρέει από τον ίδιο κανονισμό, και να προβεί σε έλεγχο σχετικά με το δικαίωμα άμυνας του εναγομένου. Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι «τα ζητήματα που άπτονται του πεδίου εφαρμογής των διατάξεων της Συμβάσεως των Βρυξελλών [της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τις διαδοχικές συμβάσεις για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στη Σύμβαση αυτή], τα οποία προσδιορίζουν τη δικαιοδοσία των δικαστηρίων διεθνώς, πρέπει να λογίζονται ως έχοντα χαρακτήρα δημοσίας τάξεως» [απόφαση της 19ης Ιανουαρίου 1993, Shearson Lehman Hutton (C-89/91, EU:C:1993:15, σκέψη 10)].

46 Να συνδυαστεί με τις αποφάσεις της 19ης Οκτωβρίου 1995, Job Centre (C-111/94, EU:C:1995:340, σκέψη 11), και της 25ης Ιουνίου 2009, Roda Golf & Beach Resort (C-14/08, EU:C:2009:395, σκέψη 37), καθώς και με την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως στην υπόθεση Logistik XXL (C-135/18), η οποία τώρα εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου.

47 Σε τέτοιες περιπτώσεις, πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να εφαρμόζονται άλλες διαδικασίες που προβλέπονται από την εθνική νομοθεσία καθόσον, στο στάδιο εκδόσεως της βεβαιώσεως, η διαδικασία δεν διεξάγεται κατ' αντιμωλίαν.

48 Βλ. σημεία 31 επ. των παρούσων προτάσεων.

53. Κατά τη γνώμη μου, η κατάσταση αυτή πρέπει να συνδυαστεί με εκείνη στην οποία το δικαστήριο προελεύσεως οφείλει να ερμηνεύσει ορισμένα σημεία της βεβαιώσεως λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιαιτερότητες της εθνικής του νομοθεσίας⁴⁹ ή να αποφανθεί επί της αρμοδιότητας του δικαστή της ουσίας σε περίπτωση αποφάσεως που διατάσσει προσωρινό ή συντηρητικό μέτρο⁵⁰. Το δικαστήριο προελεύσεως ασκεί τότε δικαστικά καθήκοντα που και αυτά δικαιολογούν τη δυνατότητά του να υποβάλει αίτηση προδικαστικής αποφάσεως στο Δικαστήριο.

54. Εντούτοις, ο εν λόγω χαρακτηρισμός του συγκεκριμένου οργάνου ως δικαστηρίου, κατά την έννοια του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να έχει εξαιρετικό χαρακτήρα. Εν προκειμένω, δεν πρέπει, στο στάδιο εκτελέσεως της αποφάσεως, να «κινηθεί νέα δίκη»⁵¹, επειδή διαφορετικά θα ετίθετο υπό αμφισβήτηση ο σκοπός του κανονισμού 1215/2012 και θα θίγονταν τα δικαιώματα του οφειλέτη⁵². Πράγματι, πρέπει να υπομνησθεί ότι η διαδικασία εκδόσεως της βεβαιώσεως δεν διεξάγεται κατ' αντιμωλίαν. Επιπλέον, ο οφειλέτης, στον οποίο θα έχει κοινοποιηθεί ή επιδοθεί η βεβαίωση⁵³, θα είναι σε θέση να ασκήσει ένδικο βοήθημα κατά των αποτελεσμάτων της βεβαιώσεως μόνο για τους λόγους που προβλέπονται από το άρθρο 45⁵⁴ του κανονισμού 1215/2012. Πάντως, αυτοί ερμηνεύονται στενά, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, προκειμένου να μην μπορούν, σε αυτό το στάδιο της διαδικασίας, να προβληθούν, από τον εναγόμενο που είχε νομότυπα ενημερωθεί για τη διαδικασία, λόγοι όπως αυτός περί της δυνατότητας εφαρμογής του κανονισμού αυτού, οι οποίοι θα μπορούσαν να υποστηριχθούν ενώπιον του δικαστή της ουσίας ή με την άσκηση ενδίκων μέσων⁵⁵.

55. Για όλους τους λόγους αυτούς, θεωρώ ότι το δικαστήριο προελεύσεως, επιληφθέν αιτήσεως εκδόσεως βεβαιώσεως κατά το άρθρο 53 του κανονισμού 1215/2012, το οποίο έχει αμφιβολίες, ελλείψει αποφάσεως επί του σημείου αυτού, ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής του ως άνω κανονισμού, δύναται να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο.

56. Επομένως, προτείνω στο Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι, σε περίπτωση αβεβαιότητας ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, η έκδοση της βεβαιώσεως κατά το άρθρο 53 του κανονισμού αυτού απαιτεί δικαστικό έλεγχο, στο πλαίσιο του οποίου το εθνικό δικαστήριο δύναται να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο, και, κατά συνέπεια, να κρίνει ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως είναι παραδεκτή.

49 Βλ. αίτηση προδικαστικής αποφάσεως στην υπόθεση Logistik XXL (C-135/18), η οποία τώρα εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου, σχετικά με το σημείο 4.4 του εγγράφου που περιλαμβάνεται στο παράρτημα Ι του κανονισμού 1215/2012. Στην περίπτωση αυτή, το δικαστήριο προελεύσεως έκρινε ότι η απόφαση περί καταβολής χρηματικού ποσού είναι προσωρινώς εκτελεστή μέσω της συστάσεως εγγυήσεως από τον πιστωτή. Ο τελευταίος μπορεί να περιορίσει την εκτέλεση της αποφάσεως (και, κατά συνέπεια, επίσης την εγγυήσή του) σε ορισμένο ύψος της αξιώσεως ή σε συντηρητικά μέτρα, μετά την παρέλευση μιας προθεσμίας, χωρίς να συστήσει την εγγύηση.

50 Βλ. σημείο 4.6.2. του εγγράφου που περιλαμβάνεται στο παράρτημα Ι του κανονισμού 1215/2012 και, μεταξύ άλλων, γραπτές παρατηρήσεις του Nuyts, A., «La refonte du règlement Bruxelles I», *Revue critique de droit international privé*, Dalloz, Παρίσι, 2013, σ. 1 έως 64, ειδικότερα σ. 27 (σημεία 23 και 24).

51 Έκφραση που προέρχεται από την απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653, σκέψη 31).

52 Όσον αφορά την υπόμνηση των δικαιωμάτων άμυνας, βλ. αιτιολογική σκέψη 29 του κανονισμού 1215/2012.

53 Με την ευκαιρία αυτή, πρέπει, κατά τη γνώμη μου, να ενημερωθεί για τους λόγους αρνήσεως της αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως που προβλέπονται από τον κανονισμό 1215/2012, μεταξύ των οποίων εκείνοι που βασίζονται στους κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας που προστατεύουν ένα αδύναμο μέρος. Βλ., συναφώς, υπόθεση Salvoni (C-347/18), η οποία τώρα εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου.

54 Βλ., επίσης, την προς αυτές τις διατάξεις παραπομπή η οποία γίνεται στο άρθρο 46 του κανονισμού αυτού. Όσον αφορά τον έλεγχο της τηρήσεως των δικαιωμάτων του ερμηδικήσαντος εναγομένου, βλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, Trade Agency (C-619/10, EU:C:2012:531, σκέψεις 37 και 38), της οποίας το περιεχόμενο φαίνεται, κατά τη γνώμη μου, να μπορεί να επεκταθεί στον κανονισμό 1215/2012, καθόσον το παράρτημα Ι του κανονισμού αυτού περιλαμβάνει το ίδιο σημείο με αυτό που περιλαμβάνεται στο παράρτημα V του κανονισμού 44/2001, του οποίου τα αποτελέσματα συζητήθηκαν στην υπόθεση εκείνη. Επιπλέον, η αιτιολογική σκέψη 30 του κανονισμού 1215/2012 εκθέτει ότι ο διάδικος που αντιτάσσεται στην εκτέλεση αποφάσεως εκδοθείσας σε άλλο κράτος μέλος πρέπει, στο μέτρο του δυνατού και σύμφωνα με το νομικό σύστημα του κράτους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως, να είναι σε θέση να προβάλει επίσης τους λόγους αρνήσεως που προβλέπονται από την εθνική νομοθεσία και εντός των προθεσμιών που αυτή τάσσει. Κατά τον τρόπο αυτόν θα παρακάμπτονταν οι δυσκολίες που εξετάστηκαν στην απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653).

55 Βλ. αποφάσεις της 16ης Ιουλίου 2015, Diageo Brands (C-681/13, EU:C:2015:471), και της 25ης Μαΐου 2016, Meroni (C-559/14, EU:C:2016:349). Στην αντίθετη περίπτωση, όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού 1215/2012, τούτο θα είχε ως αποτέλεσμα την παραδοχή ότι ο δικαστής του κράτους μέλους αναγνωρίσεως ή εκτελέσεως δύναται να ελέγξει την εκτίμηση του δικαστηρίου προελεύσεως.

IV. Πρόταση

57. Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω εκτιμήσεων, προτείνω στο Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι, σε περίπτωση αβεβαιότητας ως προς τη δυνατότητα εφαρμογής του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, η έκδοση της βεβαιώσεως κατά το άρθρο 53 του κανονισμού αυτού απαιτεί δικαστικό έλεγχο, στο πλαίσιο του οποίου το εθνικό δικαστήριο δύναται να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο, και, κατά συνέπεια, να κρίνει ότι η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Arbeits- und Sozialgericht Wien (δικαστήριο εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων Βιέννης, Αυστρία) είναι παραδεκτή.